

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 157.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000989056/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

sen, han syntes, det lysnede om ham af Helvedes Flammer. Han raabte atter: »Hjælp, hjælp, Maria!»

Næsten i det samme gik Døren op, — Buntz og Badskjæren kom ind, og denne gav sig jo straks i Færd med Benet. Martin hørte ham sige til Buntz, at naar blot den unge Baccalaureus kunde taale det Blodtab, han havde lidt, saa var Saaret i sig selv ikke saa vanskeligt. Det varede hellerikke længe, inden Blodet atter var stillet.

Martin laa gaanske udmattet og ubevægelig i fire Døgn, og Buntz plejede ham trolig. Saa blev han kjørt paa en Vogn tilbage til Erfurt.

Selve Tankerne eller Forestillingerne om Fordømmelsen og om Helvedes Pine og om at blive uigjenkaldelig skilt fra alt — fra Livet, fra Gud — kunde Martin nu atter trænge tilbage fra sin Bevidsthed. Men de var der jo i hans Sjæl ligefuldt, og de gjorde ham saa urolig, saa han egentlig ikke havde Styr paa sig selv i nogen Tid, — det var for ham, som om han hvert Øjeblik kunde gjøre hvadsomhelst, og sommetider, som ora han skulde sprænges eller — forsvinde, blive til Intet!

Uden at have taget nogen Beslutning derom, uden egentlig at ville det, løb han en Dag bort fra Erfurt ad Vejen til Gotha. Det var Tanken om Jomfru Ursula, der stod ham for Hovedet, og han gik lige op til hende, da han var kommen til Byen.

Der var kun en Tjenestepige, der saae ham, da han kom ind i Stuen, og hun viste ham, paa hans Forlangende, op til Jomfru Ursula paa dennes Kammer.

»Jeg vil sige det til Faster, hvem det er,« sagde Jomfru Ursula, saasnart de havde hilst paa hinanden. Og et Øjeblik efter var hun hos ham igjen.

Saa sank han ned for hende: »Jeg elsker Dig — det veed jeg godt,« sagde han, »og det veed Du vel ogsaa. Men vi kan aldrig faa hinanden, for saa skulde jeg til at være mig selv, og det kan jeg ikke, det tør jeg ikke —«

»Hun sagde ingen Ting, sad blot med Hænderne om hans Hoved og bøjede sin Pande ned mod hans Haar.

Saa begyndte han at forklare — som han kunde — om, hvad han nylig havde oplevet, og om, hvordan det stod til med ham — hans Angst for Guds Straf og alt det — — Hun blev ved at tie — indtil han heller ingen Ting sagde mere — blot hulkede.